

Arnaut Daniel

(1180 k. – 1210 k.)

A NAGY ELSZÁNÁS BESURRANT

A nagy elszánás besurrant
szívembe. Nem tépi ki pletyka karma,
sőt ettől vész a pletykás sanda lelke.
Magam verném ki onnét s fűzfavessző?
Hisz rejteken, hol nem les rá a bátyja,
vár élvezet kertben, hálósobába’.

S ha emlék hálósobája
– tudom bár, nincs, ki szégyenemre surrant
be ott, hisz hívem testvére, bátyja –,
reszket minden ízem s parányi karma,
mint a gyereknek, kit fenyít a vessző,
mert félek, tőlem távol áll a lelke.

Csak teste volt, mégse lelke,
mi titkon engedett hálósobába,
s szívemnek fájt, verné akárha vessző,
nyomába rabja hogy hiába surrant.
Tartoznám hozzá úgy, mint ujja karma,
nem dorgálhatna meg barát, se bátya.

Nekem kedvesebb a bátya
húgánál, bár ő szült, hölgyem s a lelke,
mert hozzám nőtt, akár a kézre karma,
s ha hagyna, költöznék mellé szobába.
Hisz inkább vezessen Ámor, ki surrant
szívembe, mint hajcsár, goromba vessző.

Nem virágzik satnya vessző,
nem születik Ádámnak öccse, bátyja,
s ily nagy szerelmet, mi szívembe surrant,
hiszem, nem érzett senki teste-lelke.
Lelnék rá kinn mezőn vagy benn szobába',
kitart a szív, ujjnak bár hullna karma.

Szívem, mint eb foga, karma,
úgy őrzi őt, s akár kérgét a vessző:
örömöm tornya, kastélya, szobája!
Szerelmem tárgya nem szülő, se bátya,
s ki jól szeret, lel száz önműre lelke,
ha az ilyen tán mégis Mennybe surran!

Dalt küld itt Arnaut – s benne bátyja karma –
ahhoz, kit kíván a vessző s a lelke,
s e férccművel hálósobába surran.

RAJNAVÖLGYI GÉZA fordítása